

9 - Octubre - 1937

Estimada Mene. - És tard, i abans que vingui i t'hi inquieti et mill porar quatre ratlles per que no vegis que he acceptat el pacte - que has triomfat el bon sentit d'oblidar de formalitzar.

Aquesta tarda devia malhumorar, i per distreure'm, he començat a escriure una cosa molt estrafolíssima. No sé si l'acabare.
- Només Déu i jo, sabem les coses que no acabo d'acabar. Sempre em canso a mig camí; m'aturo a respirar, i llavors em repenche la tasca i m'hi sento repedat.
Be, com et deia. No he titulat, "conversa amb un músic", i el nom explica per

de què es tractaria. Un inici exposa les
seves opinions, la seva concepció de l'
univers, que presenta una marcada
debermació professional com les mans
de les manipuladores de ciment, o els genolls
de les beates.

Avia començat a escriure en forma
de conversa. És un estil que m'és
molt avinent, i penso que pot llevar
tot caràcter pedant o solenni a la
cosa.

Ja et diré la sort que començà.

9-x-97 (b)

Me tinguent la sorpresa de trobar-me ^{l'x-27} un moment
restants els moments que, en la seva vida
va joventut vas voler ja conèixer-me. Me
imaginat el complet, i interessat i
furiqüeta, que ha compassat. Moltos ve
cis, però tinc una mica de vergonya.
Aquells moments en van horriblement
deciòrits! No va haveria volgut moltarite
per ells. Però cal dir que ho has fet tan
ho, que semblen ressuscitats;
me, sentis la m'hem, adéu.

 M. qu. e. c.